

førers Tale, at han ønskede denne Sag afklædt enhver Saglighed, saaledes at de Røntgenstraaler, som man ellers undertiden kan være nødt til at anvende, for at trænge ind til det politiske Skelet, som findes i enhver Sag, her var overflødige. Det ærede Medlem ønskede, at man skulde se det politiske Bensystem ganske tydeligt; det var det, han fremstillede for os. Da nu de Forhandlinger, som har været førte angaaende Dannelsen af et Samlingsministerium, førtes under Konseilspræsidentens Ledelse, og dette medførte, at det faldt i min Lod sammen med Folketingspartiets Formand, det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), at føre en Del af disse Forhandlinger, og navnlig den Del af Forhandlingerne, som det ærede Medlem fra Venstre (J. Pedersen) var Ordfører for, saa har Konseilspræsidenten anmodet mig om at gøre nogle Bemærkninger til det, som det ærede Medlem fremførte.

Det ærede Medlem af Venstre, som er Ordfører for Flertallet (J. Pedersen), sagde, at naar man gik til Overvejelsen af dette Samlingsministerium, saa var det paa Forhaand givet, at man ikke ved Ministeriets Sammensætning kunde gaa ud fra Stillingen i Folketinget paa Grund af, at det Mandatantal, som det konservative Folkeparti her besidder, afveg fra dets Styrke blandt Vælgerne. Derfor — sagde det ærede Medlem — var det rimeligt at gaa ud fra Rigsdagspartiernes Sammensætning, om hvilke han oplyste, at der var 66 Medlemmer af Venstre, 38 af Radikale, 36 af Socialdemokrater og 36 af Højre. Hvis det ærede Medlem ved at nævne disse Tal vilde fremkalde det Indtryk, at 66 Medlemmer af Venstre svarede til Partiets Stilling i Befolkningen, saa vilde dette Indtryk jo, hvis Tallene meddeltes til Folk, der ikke kendte Stillingen her i Landet, være ganske fejlagtigt. Men det er jo ogsaa meget karakteristisk, at det Krav, man stillede fra det ærede Medlems Partis Side netop byggede paa den Bjendommelighed, at Antallet af dette Partis Medlemmer i de to Ting paa Grund af særlige Forhold er fuldkommen afvigende fra dets virkelige Stilling i Landet, og derved kom Partiet til at stille en Fordring, som i sig selv var ganske anmassende, saa anmassende, at det konservative Folkeparti straks maatte tage Afstand derfra. Venstre stillede en Fordring om en Overvægt i Ministeriet, en Overvægt, som, sammen med den Repræsentation, der var tiltænkt de Konservative, vilde give disse to Partier et Flertal i det kommende Ministerium og derved, saaledes som Stillingen er her i Rigsdagen for Øjeblikket, lade det nuvæ-

rende Folketingsflertals-Ministerium afløse af et Ministerium, hvori de to Partier havde Flertallet, der nu udgør Landstingets Flertal. Overfor dette Krav har vi fra vor Side betegnet det — som det rigtigt er givet af det ærede Medlem til sidst — som ufravigeligt, at i et kommende Samlingsministerium maatte Folketingets Stilling som det førende Ting ikke tilsidesættes ved Ministeriets Sammensætning. Idet Konseilspræsidenten efter den af hans Majestæt Kongen skete Henvendelse med Tilslutning af Folketingspartierne indbød til en Forhandling om et Samlingsministerium, forekommer det mig indlysende, at denne Indbydelse som sit Grundlag maatte have Kravet om, at Hensynet til Folketingets førende Stilling i vor Forfatning ikke tilsidesattes. Man har fra anden Side sagt, at Samlingsministeriet jo ikke kunde tænkes saaledes, at man der afstemte over de enkelte Sager; — man maatte tale sig til Rette. Men hvis det er Tilfældet, saa spørger jeg: Hvad er da Meningen og Hensigten med det mærkværdige Standpunkt, at man paa det bestemteste modsatte sig det her i Landet efter den politiske Statskik, som nu er fæstnet her, naturlige Krav, at ogsaa under et Samlingsministerium maatte det være Folketinget, der var det førende? Det vil ikke være muligt, tror jeg, at paavise et eneste Eksempel, hentet fra de politiske Forhold i andre Lande, paa, at Oppositionen, naar Ønsket om et Samlingsministerium opstod, har tænkt paa at stille Krav om, at ikke Folketingsflertallet skulde være det førende ogsaa i Samlingsministeriet. Der er brugt den Vending, at man under saadanne Forhold vilde sidde som Gidsler fra anden Side i et Ministerium og ikke som medbestemmende. Jeg spørger det ærede Medlem, om han tror, at i noget af de Lande, hvor der for Øjeblikket findes Samlingsministerier, og i alle hvilke den oprindelige Opposition kun udgør et Mindretal, disse Mindretalsmedlemmer derigennem føler sig siddende som Gidsler og ikke som Medarbejdere. Det er kun her i Landet, at den Opposition, som udgøres af det konservative Folkeparti og Venstre, har stillet Krav om, at Folketinget skulde opgive sin førende Stilling under et Samlingsministerium; kun her, intet andet Sted. Jeg sagde, at Venstres oprindelige Krav var anmassende, saa anmassende, at de Konservative straks tog Afstand derfra. Men hvad Venstre til sidst holdt paa, var noget, der, naar det fremkom fra Venstres Side, unægteligt maatte være forbavsende, nemlig